

เจี้ยนอิง 5

บทที่ ๖

"ลูอิส ตะวันส่องกันแล้วยังจะนอนอีก ตื่นเดี๋ยวนี้เลย
วีร่าลิมเอกสารสำคัญไว้ และต้องใช้ประชุมตอนสิบโมงเช้า
เรื่องนี้เร่งด่วนมาก แกต้องเอาเอกสารไปส่งให้เขาเดี๋ยวนี้!"

แองจี้ผู้เป็นแม่เข้ามาเปิดผ้าม่านในห้องอย่างไม่เกรงใจ
ตอนนี้เป็นเวลาเก้าโมงเช้า แต่แสงอาทิตย์อันแรงกล้าก็
สาดส่องเข้ามาในห้องอย่างยากจะหลบเลี่ยง

เซี่ยโย่วลู่คนที่ถูกเรียกว่าลูอิสดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปง
โดยอัตโนมัติ ทว่าก็ถูกแม่กระชากออกทันใด

"ยังจะห่มผ้าอีก ฉันบอกแกแล้วไม่ใช่หรือว่าเรื่องนี้
เร่งด่วนมาก แกต้องตื่นเดี๋ยวนี้ แล้วรีบเอาเอกสารไปส่ง
ให้วีร่าซเซ อย่าให้เขาเสียงานเสียการเป็นอันขาด ได้ยินไหม
ถ้าแกยังไม่ตอบ ฉันจะยืนมันอยู่ตรงนี้แหละ จะเปิด

6 ประธานเล่าร้าย

หน้าต่างกว้างๆ เลยด้วยเฮ้า"

เฮ้อ... นี่คือแมบังเกิดเกล้าของเธอจริงๆ เหรอ

"ได้ยีนแล้วค่า..." ลูอิสตอบเนือยๆ

เธอเพิ่งจะหลับไปตอนหกโมงเช้า ถึงตอนนี้เพิ่งนอน
ไปได้แค่สามชั่วโมง นี่แม่เธอจะใจร้ายไปไหนเนี่ย ขอเพียง
เป็นเรื่องของวีร่า ต่อให้ต้องบริจาคอวัยวะ แม่ก็คงสั่งให้
เธอขึ้นเตียงผ่าตัดโดยไม่พูดพร่ำทำเพลงแหงๆ

"ฉันให้เวลาแกอีกสิบนาที"

แม่พูดทิ้งท้ายก่อนจะเดินจากไปอย่างสบายอกสบายใจ

"เฮ้อ..." ลูอิสกอดผ้าห่มพลงลุกขึ้นนั่งอย่างเหนื่อยใจ

เธอไม่อยากไป แต่ 'กาฝาก' ตกลงอย่างเธอจะมี
สิทธิ์พูดคำว่า 'ไม่อยาก' ด้วยหรอ

หญิงสาวเรียนจบมาสองปีแล้ว และก็ตกงานมาแล้ว
สองปีเช่นกัน จึงตระหนักถึงคำว่า 'เดินเตาะฝุ่น' ได้เป็น
อย่างดี ความจริงในช่วงสองปีมานี้เธอเคยหางานอย่างจริงๆ
จังๆ กับเขาอยู่เหมือนกัน แต่ก็ถูกปฏิเสธเป็นประจำ

ครั้นคิดจะเอาอย่างพวกที่ไม่มีความสามารถ แต่อาศัย
เส้นสายเข้าไปทำงาน ก็น่าเสียดายที่นามสกุลของเธอไม่ได้
ใหญ่โตอะไร เป็นแค่ครอบครัวชาวบ้านที่แสนจะธรรมดา
ไม่มีเส้นสายอะไรที่ไหนเลย

หลังจากถูกปฏิเสธบ่อยเข้า เธอจึงเสียความมั่นใจใน

เจี้ยนอิง 7

ตัวเองและไม่อยากไปสัมภาษณ์งานขึ้นทุกทีๆ ความรู้สึกกลัวการถูกปฏิเสธมีมากขึ้นเรื่อยๆ แถมยังเริ่มรู้สึกว่า การได้นอนอยู่บ้านเฉยๆ ช่างแสนวิเศษและให้ความรู้สึกปลอดภัยเหลือเกิน

เพราะอย่างนี้ไง ชีวิต 'กาฝาก' ของเธอจึงเริ่มต้นอย่างเป็นทางการเมื่อปีที่แล้ว

หากว่ากันตามจริง เธอเป็น 'กาฝาก' มาสองปีแล้ว แต่เนื่องจากปีแรกเธอยังเปี่ยมไปด้วยอุดมการณ์และความกระตือรือร้น ยังไม่มีความคิดว่าตัวเองจะใช้ชีวิตเป็นกาฝาก ดังนั้นอายุการเป็นกาฝากจึงไม่นับรวมปีแรก แต่เริ่มนับจากปีที่สองของการตกงาน

ผ่านการฝึกปรือมาถึงสามร้อยหกสิบห้าวัน ตอนนั้นเรียกได้ว่าเธอเป็นกาฝากระดับมืออาชีพทีเดียว

และเคล็ดลับการเป็นกาฝากของเธอก็คือ

ข้อแรก หน้าที่ต้องหาเอาเรื่อง จะได้ไม่รู้สึกผิดเวลาที่ต้องนั่งๆ นอนๆ อยู่บ้านเฉยๆ

ข้อสอง หูต้องตึงใช้ได้ จะได้ไม่ได้ยินคนอื่นซุบซิบนินทาตัวเอง

ข้อสาม ต้องขยันขันแข็ง ไม่เกียจงาน และต้องยอมเป็นเบ้ให้คนในบ้านใช้ไปทำโน่นนี่ ทำนี่ที่ เพื่อที่คนในบ้านจะได้รู้สึกว่าการเลี้ยงกาฝากไว้สักตัวก็สะดวกสบายดี

8 ประธานเล่าร้าย

เหมือนกัน

ข้อสี่ ต้องมีความคิดแงบวกกับตัวเอง เพื่อจะได้เป็น
กาฝากที่มีความสุข ไม่ใช่กาฝากอมทุกข์...

"ลู~ อีส~"

"มาแล้วค่า!"

เธอรีบกระโดดผลุงลงจากเตียงไปล้างหน้าแปรงฟัน
จากนั้นเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยืดกางเกงยีน สวมรองเท้าผ้าใบ
ก่อนจะสวมเสื้อวอร์มมีผู้ดีสีขาว และสะพายกระเป๋าเป้ข้าง
เดียวออกจากห้อง

พอเห็นลูกสาวเดินเข้ามาในห้องรับแขก แองจี้ก็ยื่น
เอกสารให้เธอ "เป็นสาวเป็นแล้วมาทำทำซีมกะทือแต่เข้าได้
ยังไง ให้มันกระฉับกระเฉงว่องไวหน่อย!"

ลูอิสถอนหายใจพลางมองไปที่ขนมปังกับนมบนโต๊ะ
อาหาร ดูท่าแม่แต่ข้าวเช้าก็คงไม่ให้เธอกินสินะ

เอาเถอะ กาฝากก็ไม่มีสิทธิ์จะกินให้อิ่มก่อนออก
ปฏิบัติหน้าที่อยู่แล้วนี่ อีกร้อยอย่าง ขนมปังก็ไม่ได้มีขาสัก
หน่อย ไว้กลับมาค่อยกินก็ได้

จากนั้นแองจี้ก็ยื่นกระตักน้ำเก็บความเย็นให้เธอ
"เฮ้! เอานี้ไปด้วย น้ำเจาก็เย็นชื่นใจไม่ใส่น้ำตาล ฉัน
ต้มเองกับมือ"

หญิงสาวรู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมาทันที "แม่..."

เจี้ยนอิง 9

"ตอนนี้วีร่าจะต้องยั่วยุมากแน่ๆ แกเอาเงาแก้วนี่ให้
เขาดื่มจะได้หายหงุดหงิด"

"แม่เอ๊ะ" ลูอิสประท้วงด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง ความ
ซาบซึ้งใจอันตราธานหายไปนพริบตา

เอาล่ะ เธอเข้าใจแล้ว ในเมื่อจะปฏิบัติภารกิจของ
กาฝากให้สมบูรณ์แบบก็ต้องสลัดฐานะลูกในไส้ของแม่ออกไปซะ เธอไม่ใช่ลูกสาวของแม่ ไม่ใช่ลูกสาวของแม่แองจี้...
ท่องไปร้อยรอบ

"แยกไหนไม่มีไฟแดงก็ซึ่งหนอย ต้องไปให้ทันก่อน
สิบโมง วีร่าบอกว่าวันนี้เขายุงมาก ไม่มีเวลาลงมาข้างล่าง
แกก็เอาขึ้นไปส่งให้ถึงที่แล้วก็บอกประชาสัมพันธ์ว่ามา
พบคุณวีร่า" แองจี้กำชับอีกครั้ง

ชีวิตของกาฝากช่างไร้ค่าเหลือเกิน! ถึงกับบอกให้เธอ
ชิงรถแหกกฎจราจร?!

ลูอิสสวมหมวกกันน็อคก่อนจะขึ้นขี่รถมอเตอร์ไซค์
ขนาดห้าลิบ ซี.ซี. ของแม่เงียบๆ "หนูไปนะค่ะ!"

เธอเป็นคนไม่มีรายได้อะไร จึงเป็นธรรมดาที่ย่อมไม่มี
พาหนะไว้ใช้ขับขี่ไปไหนมาไหนเป็นของตัวเอง... อ้อ มีสิ
อย่างหนึ่งที่มีก็คือขาทั้งสองข้างของตัวเองไงล่ะ

พ่อของเธอเสียชีวิตตั้งแต่ตอนเธออยู่ชั้นมัธยมต้น
ฝ่ายแม่ไม่มีความรู้ความสามารถทางใดเป็นพิเศษ จึงต้อง

10 ประธานเล่ห์ร้าย

ฟังเงินประกันสังคมของพ่อกับเงินชดเชยที่ทางบริษัทจ่าย
ให้มาเลี้ยงดูเธอกับน้องชายอย่างเขม็ดแถม

เอ๋? ถ้าเป็นอย่างนี้ กาฝากที่มีความเป็นมืออาชีพ
สูงสุดในบ้านก็ต้องเป็นแม่ของเธอสินะ! หญิงสาวเพิ่งนึก
ขึ้นได้

มิน่าล่ะ มาตามแองจี้ถึงได้ทั้งศักดิ์ศรีของผู้อาวุโส
ไปพะเน้าพะนอเอาใจแฟนของลูกชายขนาดนี้ ไม่เสียที่ที่
เป็นถึงกาฝากอาวุโสผู้ทรงคุณวุฒิ หนึ่งหน้าต้องหนาเอาเรื่อง
จริงๆ ด้วย

น้องชายฝาแฝดของเธอ ดูจะไปเรียนต่อที่อเมริกา แม่
ของเธอเป็นคนรับผิดชอบค่าเล่าเรียน แต่ค่าใช้จ่ายในชีวิต
ประจำวันอาศัยวีร่า แฟนของดูอี่เป็นคนจ่ายให้ ดังนั้นมาตาม
แองจี้จึงคอยปรนนิบัติดูแลแฟนของลูกชายราวกับเธอเป็น
แม่สามีที่ไม่ปาน ส่วนเวลาที่พี่สาวมีอย่างเธอก็ต้องต่ำต้อยกว่า
เป็นธรรมดา แฟนน้องชายจะจิกหัว ไซ้ขังไ้ก็ได้ แม่ไม่เคย
จะปฏิเสธสักคำ

แม้จะผ่านพ้นช่วงเวลาเร่งด่วนไปแล้ว แต่ถนนก็ยัง
แออัดไปด้วยรถราและผู้คน ตอนนั้นพวกมมนุษย์เงินเดือนต่าง
เข้าไปนั่งในออฟฟิศกันหมด เหลือแต่บรรดาแม่บ้านที่ออก
มาจ่ายตลาด

พวกป้าๆ ที่มาจ่ายตลาดก็เหลือทนจริงๆ ทำราวกับ

เจียนอิง 11

ถนนทั้งสายเป็นของพวกเธอนั่นละ อยากจะข้ามเมื่อไรก็ข้าม
ไม่สนใจไฟแดงไฟเขียวกันเลย

ปึ๊งๆ

ข้างหน้าเป็นไฟเขียวชัดๆ แต่กลับมีอาชัมคนหนึ่งเดิน
ตัดหน้ารถเธอไป ลูอิสบีบแตรเตือนอีกฝ่ายอย่างเอาเป็น
เอาตาย แต่อาชัมก็ทำเป็นหูตึง ยังโชคดีที่เธอหักหลบมา
ได้อย่างหวุดหวิด

หญิงสาวยังคงอกลั่นขวัญแขวนกับเหตุการณ์เมื่อครู่
ที่เธอเกือบขับรถชนอาชัม ทว่าพอเลี้ยวขวาตรงสัญญาณ
ไฟแดงซึ่งเป็นจุดที่ห้ามข้ามถนน กลางถนนซึ่งเป็นที่ที่ไม่ควร
มีคนกลับมีคุณยายตัวเล็กๆ ผอมๆ กำลังเดินผ่านไปอยู่

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ลูอิสเบียร์รถหลบคุณยาย
แต่ทั้งคนทั้งรถกลับพุ่งตรงไปยังเสาไฟฟ้า เธอเบรกรถ
กะทันหันเพื่อเปลี่ยนทิศทาง ทำให้รถมอเตอร์ไซค์ล้มลง
ในที่สุด

"เจ็บจัง..." ยายคนนั้นคงไม่เป็นไรใช่ไหม แกจะตกใจ
หรือเปล่านะ อายุมากขนาดนั้นถ้าตกใจเกินไปอาจช็อกจน
เป็นอัมพาตได้...

ลูอิสนอนแบ็บอยู่บนพื้นพลางหรีตามองไปทาง
คุณยายคนเมื่อกี้ และทันเห็นว่ายายแกข้ามถนนไปถึงอีกฟาก
เรียบร้อยแล้ว แกเบิกตามองเธออย่างตื่นตระหนก จากนั้น

12 ประธานเล่ห์ร้าย

ก็กำกระเป๋าตังค์ในมือแน่นก่อนจะจ้ำอ้าวหนีไปโดยไฉไล
ราวกับขาสองข้างติดล้อ

เป็นจริงตามโบราณว่า คนแก่กว่าย่อมมากประสบการณ์
คุณยายไม่เป็นไรเลย แต่คนที่เจ็บตัวคือเธอต่างหาก แล้ว
เธอยังจะไปห้วงชาวบ้านอีก เธอเนี่ยจริงจัง...

จู่ๆ รถเก๋งนำเข้าสู่เงินหรุก็จอดลงข้างทาง ในรถมี
เพียงเสียงพลิกกระดาษ

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ที่นั่งตอนหลังมีสีหน้าเหนียวล้า เขา
เห็นเหตุการณ์ทุกอย่างบนถนนอย่างชัดเจน

คนที่ไม่รู้จักเรียกร้องสิทธิของตนและปล่อยให้คนอื่น
เอาเปรียบคงอยู่ในสังคมนี้ได้ยาก

"ท่านประธานครับ ของขวัญซื้อเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ท่านจะตรวจดูก่อนไหมครับ" เจอร์รี่ผู้เป็นเลขาฯ ถือนถุงที่
พิมพ์ตราร้านเพชรชื่อดัง พลางยื่นตัวตรงเอ่ยถามอยู่ข้าง
ประตูรถของที่นั่งตอนหลัง

"ไม่ต้องแล้วล่ะ" อลันกะพริบตา "ขึ้นรถเถอะ"

เวลาเก้าโมงห้าสิบห้านาที ลูอิสที่อยู่ในสภาพมอมแมม
ตาลีตาเหล่อกมาถึงสำนักงานใหญ่ของ 'มุลันกรุ๊ป' ในไทเป
ซึ่งตั้งอยู่ในอาคารสำนักงาน หญิงสาวหอบแฮกๆ พลางรีบ
วิ่งเข้าไปในลิฟต์ที่กำลังจะปิดลง

เจี้ยนอิง 13

ทันทีที่ออกจากลิฟต์ เธอก็ต้องตะลึง

ประตูบริษัทที่งดงามตระการตาราวกับห้องจัดแสดงงานศิลปะดึงดูดสายตาเธอไปจนหมด บนเคาน์เตอร์ต้อนรับสีขาวรูปครึ่งวงกลมมีเพียงแจกันแก้วใบใหญ่ตั้งประดับอยู่ในแจกันมีดอกกลีบลีลี่สีขาว ด้านหลังเคาน์เตอร์มีตัวอักษรนูนสะอาดตาประดับไว้อย่างเหมาะสมเจาะว่า 'MULAN GROUP'

พระเจ้า! สวยจัง วีร่าทำงานที่นี่เองเธอ โชคดีชะมัดเลย

ลูอิสวิ่งเอาของมาให้วีร่าอยู่บ่อยๆ แต่วันนี้เป็นครั้งแรกที่ได้ขึ้นมาถึงที่นี่ เพราะแต่ก่อนพอมาถึงเธอจะรออยู่ที่ชั้นหนึ่งแล้วโทรหาวีร่า วีร่าจะลงมาเอาของเธอเอง

ถ้าเธอได้ทำงานที่นี่คงจะดีน่าดู...

เธอก็เรียนด้านออกแบบเสื้อผ้ามาเหมือนกัน นักออกแบบเสื้อผ้าจึงเป็นอาชีพที่เธอใฝ่ฝันมาตลอด การที่วีร่าสามารถเข้าทำงานในบริษัทเสื้อผ้าอันดับต้นๆ อย่างมูลนิธิรูปุ๊ปได้ทำเอาเธออิจฉาความเป็นเด็กเส้นของวีร่าจริงๆ มีญาติเป็นนักบัญชีในมูลนิธิรูปุ๊ปก็ตืออย่างนี้แหละนะ สามารถข้ามชั้นตอนหลายๆ อย่างได้

"เธอรู้ไหมว่านี่มันก็โหมงกี้ยามแล้ว จะลืบโหมงแล้วนะ ยะ เธอจงใจทำให้ฉันเข้าประชุมไม่ได้ใช่ไหม"

14 ประธานเล่ห์ร้าย

พอได้รับแจ้งจากเคนเตอร์ วีราก็กระแทกรองเท้า
สั้นสูงเดินออกมา เธอตั้งเอกสารจากลูอิสไปอย่างหัวเสีย
โดยไม่คิดจะขอบคุณสักคำ

ลูอิสรู้สึกสนใจ จะให้คุณหนูวีร่าเป็นห่วงเป็นใยและ
ถามไถ่ถึงบาดแผลตามใบหน้าและมือไม้ของเธอคงเป็นเรื่อง
ไกลเกินฝัน ในเมื่อเธอเองมาสายจริงๆ จึงทำได้แค่ขอโทษ
เท่านั้น

"ขอโทษนะ ฉันเกิดอุบัติเหตุ..."

หลังรถล้ม เธอก็สตาร์ทรถไม่ติด จึงต้องอาศัยสอง
เท้าวิ่งมา แม้ระยะทางระหว่างบริษัทกับจุดที่รถล้มจะไม่ไกล
กันเท่าไร แต่เธอก็ต้องวิ่งกลางแดดอยู่ถึงสี่สิบนาทีเต็มๆ

"ไม่ต้องมาแจ้งเหตุผลกับฉัน" จู่ๆ วีร่าก็เห็นรอยเบื่อน
บนซองเอกสาร คิ้วจึงขมวดเข้าหากันทันที "นี่อะไรเนี่ย
ทำไมตรงนี้ถึงมีรอยเบื่อน"

ลูอิสอธิบายอย่างระมัดระวังตามแบบฉบับกาฝากมือ
อาชีพ "ดูเหมือนเธอจะลืมนะ เมื่อกี้ก็บอกไปแล้วนี่นาว่า
ฉันประสบอุบัติเหตุ คงเป็นเพราะมือฉันเบื่อนแล้วไปจับ
ซอง..."

"ทำอะไรให้มันระมัดระวังหน่อยได้ไหม" วีร่าพูดอย่าง
ไม่พอใจ "มิน่าล่ะเธอถึงทำงานทำไมได้สักที ก็ชุ่มซำม
ชะขนาดนี้ บริษัทไหนเขาจะกล้ารับ"

เจียนอิง 15

ลูอิสพยายามระงับความโกรธ

ฮี ไม่ช่วยเธอใส่ยาที่แผลก็แล้วไป ยังจะรอดเกลือ
ซ้ำอีก ไม่มีน้ำใจเอาซะเลย นิสัยแยๆ แบบนี้เข้ากันได้ดีกับ
น้องชายเธอจริงๆ

"เธออย่าโกรธเลยนะ เอ้า นี่น้ำเฉาก๊วย แม่เพิ่งต้ม
เมื่อเช้า เธอกลั้วอ้วน แม่เลยไม่ได้ใส่น้ำตาลให้ ต้มสักนิด
จะได้คลายร้อน" ลูอิสพูดอย่างน่าฟังพลางยื่นกระติกเก็บ
ความเย็นไปให้

"ใครจะต้มน้ำเฉาก๊วยกันซะ" วีร่าไม่ยื่นมือออกไปรับ
แต่กลับขมวดคิ้วอีกหน "เธอไม่รู้สิก็เธอเงาว่าการนั่งต้มน้ำ
เฉาก๊วยที่นี้มันไม่เข้ากันเลยนะ ถ้าเพื่อนๆ ที่ทำงานคนอื่น
เห็นเข้าแล้วหัวเราะว่าฉันบ้านนอก เธอจะรับผิดชอบเธอ"

ลูอิสอึ้ง "ฉัน..." ฉันจะรับผิดชอบอะไรล่ะ กับอីแค่
ต้มน้ำเฉาก๊วยเนี่ยนะ "งั้นฉันต้มเองละกัน ไหนๆ ก็กำลัง
หิวน้ำอยู่พอดี แถมยังวิ่งมาเหนื่อยๆ" ลูอิสบิดฝากระติก
แต่ก็ไม่กล้าพอที่จะระบายความอัดอั้นในใจออกมา

นี่เป็นอาการที่พบเป็นปกติในกาฝาก เนื่องจากไม่มี
สิทธิ์โต้แย้ง นานวันเข้าเลยกลายเป็นคนละเลยความรู้สึก
ของตัวเอง ขอแค่ทุกคนยอมให้เธอเป็นกาฝากต่อไปก็พอ
แล้ว

"จะต้มน้ำก็อย่ามาต้มน้ำแบบนี้ กลับไปต้มน้ำที่บ้านโน้น" วีร่า

16 ประธานเล่ห์ร้าย

พูดอย่างไม่พอใจ "นี่มันที่ทำงานของฉัน เธอจงใจทำให้ฉัน
ขายหน้าใช่ไหม"

"อ้อ ขอโทษจ้ะ ฉันกลับไปตีที่บ้านก็ได้" ได้ยิน
ดังนั้นลูอิสก็รีบปิดฝากระทิก ไม่กล้าใจร้อนนุ่มบ่าม
เธอมักจะรู้สึกที่ตัวเองไม่ใช่พี่สาวของดูอี้ แต่เป็น
น้องสาว วีร่าถึงชอบตำหนิเธอเหมือนเธอเป็นเด็กโดยไม่
ไว้หน้าเธอเลยสักนิด

ใช่ เธอรู้ รู้แกใจว่าตัวเองเป็นกาฝากที่ไม่ได้ทำคุณ
ประโยชน์อะไรให้ที่บ้าน ตามหลักก็ต้องยอมให้ผู้ที่เป็นคน
หาเลี้ยงครอบครัวเหยียบย่ำอยู่แล้ว

แต่กาฝากก็มีศักดิ์ศรีเหมือนกันนี่นา วีร่าจะช่วยเห็น
แก่ที่เธอเป็นพี่สาวของดูอี้และเกรงใจเธอหน่อยได้ไหม

ความจริงเธอไม่ได้อยากให้วีร่ามาเกรงอกเกรงใจเธอ
นักหรอก แค่อย่าหักหน้ากันขนาดนี้ก็พอ...

"เธอไปทำงานต่อเถอะ ฉันกลับแล้วละ ไม่ต้องส่ง
หรรอก"

เป็นกาฝากมานาน เธอรู้ดีเขี้ยวลระว่าจะหาทางพาตัวเอง
ออกจากสถานการณ์กระอักกระอ่วนได้อย่างไร ก็รู้อยู่เต็มอก
ว่าวีร่าไม่คิดจะส่งเธอ แต่เธอก็พูดเองเออเองไปได้

ลูอิสหันหลังเดินจากมาพลาจตรวจดูบาดแผลที่มีมือ
และข้อศอก ระหว่างนั้นชายหนุ่มในชุดสูทสากลที่ดูสง่า

เจียนอิง 17

ฝ่าเผยเดินสวนกับเธอไป พาให้กลิ่นน้ำหอมอ่อนๆ ของ
ผู้ชายปะทะมา

น้ำหอมนี้หอมจัง ไม่รู้เป็นยี่ห้ออะไร ดูอึกก็ใช้น้ำหอม
แต่กลิ่นชวนอาเจียนมากกว่า เธอยังสงสัยอยู่เลยว่าหอมนั้น
คงเอาแต่น้ำหอมของวีร่ามาใช้แหงๆ...

"ลูอิส"

มีคนเรียกชื่อเธอเธอ แถมยังเป็นเสียงผู้ชายด้วย
หญิงสาวชะงักฝีเท้าทันที ก่อนจะหันหลังกลับไป
อย่างไม่เต็มใจเป็นที่สุด

ใครกันนะ เสียงไม่คุ้นเอาซะเลย

ไม่ว่าจะเป็นใคร แต่กาฝากก็กลัวการเจอคนรู้จักเป็น
ที่สุด เพราะแปดสิบถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ของหัวข้อสนทนา
จะต้องเป็นคำถามที่ทำให้เธอรู้สึกกระอักกระอ่วนและตอบ
ไม่ได้

หวังว่าจะไม่ใช่ญาติ หรือลูกพี่ลูกน้องที่อายุใกล้เคียง
กับเธอนะ...

ใจของอลันกระตุกวาบในวินาทีที่หญิงสาวตรงหน้า
หันกลับมา เขารู้สึกว่าสมองของตนว่างเปล่า

ที่แท้คนที่รถล้มเพราะมัวหลบยายคนนั้นก็คือเธอ เธอ
เป็นคนที่ทำเรื่องอย่างนั้นได้ มักจะยอมเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

18 ประธานเล่ห์ร้าย

แต่ก็ยังมองโลกในแง่ดีอยู่เสมอ

"คุณคือ... พี่ของอีธาน... ไซ่ใหม่คะ" ลูอิสมองใบหน้าของอีกฝ่ายที่คล้ายคลึงกับใบหน้าหล่อเหลาในความทรงจำ เป็นอลันจริงๆ นะเธอ เธอไม่แน่ใจเอาซะเลย

แสงอาทิตย์ที่ส่องทะลุผ่านหน้าต่างตรงกระจกเข้ามา พาให้จอนผมสีดำของชายหนุ่มเป็นประกายน้อยๆ

ลูอิสกะพริบตาแรงๆ พยายามเพ่งมองให้ละเอียดกว่านี้แล้วค่อยลงความเห็น

หน้าตาของเขายังเหมือนเดิม แต่ดูเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาก พี่อลันในความทรงจำของเธอเป็นชายหนุ่มที่เย็นชาเยือกหยิ่ง และเป็นทีหนึ่งอยู่เสมอ เขาเป็นคนที่ไม่เคยก้มหน้ามองใคร แต่จะลดระดับสายตาและมองทุกคนในองศาที่ต่ำกว่าอยู่เสมอ เป็นผู้ชายที่ดูสูงส่งเหลือเกิน

เขาเป็นพี่ชายของอีธาน

แล้วอีธานเป็นใครกันล่ะ เอ่อ... ก็คือผู้ชายที่เธอเคยคบเป็นแฟนในสมัยที่เธอยังเป็นเด็กสาวไร้เดียงสา อีธานเป็นรักครั้งแรกในช่วงวัยรุ่นของเธอ

ตลอดช่วงเวลาที่คบกันหนึ่งปี เธอตามใจเขาทุกอย่าง ไม่รู้สึกเลยว่าเคยทำผิดอะไรกับเขา แต่สุดท้ายเขาก็กลับนอกใจเธอ และสลัดเธอทิ้งอย่างไร้เยื่อใย

เหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ได้ทำให้เธอขาดความเชื่อมั่นใน

เขียนอิง 19

ความรัก แต่นับจากนั้นมาเธอก็ไม่ได้คบใครอีก ที่แย่กว่า
นั้นก็คืองานก็ทำไม่ได้ กลายเป็นกาฝากที่ไม่เอาถ่าน

"ใช่ ฉันทันไง" อลันก้าวไปข้างหน้าและหยุดอยู่ตรง
หน้าเธอ

เธอยังน่าประทับใจเหมือนในอดีต ทั้งไร้เดียงสาและ
บริสุทธิ์ผุดผาดเหมือนชื่อภาษาจีนของเธอที่แปลว่าน้ำค้าง
หยดเล็กๆ เธอมักจะทำให้เขาคิดถึงหยาดน้ำค้างยามรุ่งอรุณ
ที่กลิ้งอยู่บนใบบัวเสมอ

"พี่อลันจริงๆ เหรอ" ลูอิสมองเขาอย่างตกตะลึง ยัง
คงทำอะไรไม่ถูก

ให้ตายเถอะ คิดว่าเรื่องรถล้มก็น่าตกใจมากพอแล้ว
แต่เรื่องนี้ต่างหากที่เป็นเรื่องที่น่าตกใจที่สุดของวันนี้

คิดไม่ถึงว่าจะเจอพี่ชายของแฟนเก่าในบริษัทที่วีร่า
ทำงานอยู่ เธอมอมแมมขนาดนี้ กลับไปเขาจะเอาไปเล่าให้
อีธานฟังหรือเปล่านะว่าเธอตกต่ำถึงขั้นนี้แล้ว

ไอ้ว อยากจะฆ่าตัวตาย เธอไม่น่าออกจากบ้านมา
เลย...

"ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ" สายตาของอลันจับจ้องที่
เธอ "ลูอิส เธอสบายดีไหม"

เธอเป็นแฟนของน้องชายเขา แต่เขากลับแอบชอบ
เธออย่างห้ามใจไม่ได้

20 ประธานเล่ห์ร้าย

จนกระทั่งเธอเลิกกับน้องชายเขา และหายไปจากชีวิตเขาแล้ว ความรู้สึกที่คล้ายกับรักครั้งแรกนี้ก็ยิ่งฝังแน่นอยู่ในใจ ทำให้เขาไม่เคยรู้สึกหวั่นไหวกับใครอีกเลยตลอดหลายปีที่ผ่านมา

"ฉัน? ฉันสบายดีค่ะ ว่าแต่พี่อลันมองอะไรเธอคะ" ลูอิสถามอย่างประหลาดใจพลางยกมือขึ้นเช็ดแก้ม "หน้าฉันสกปรกหรือเปล่า"

"เปล่า" ทันทันที่รู้ตัวว่าจ้องเธอนานเกินไป อลันก็ยิ้มน้อยๆ เหมือนไม่มีอะไรจริงๆ "เธอมาหาคนไข้ใหม่"

"ค่ะ" ทำไมวันนี้เธอถึงไม่ใส่กระโปรงตัวนั้นมานะ...

"หาใครเหรอ" เขาถามด้วยน้ำเสียงสนิทสนม ความจริงเธอจะหาใครไม่สำคัญหรอก สำคัญตรงที่คนคนนั้นทำให้พวกเขาได้พบกันอีกครั้ง

"ข้างหลังค่ะ" เธอชี้ไปด้านหลัง "เธอเป็นติไซเนอร์ของที่นี่ เป็นแฟนของน้องชายฉันเอง ฉันเอาเอกสารมาส่งให้เธอน่ะค่ะ"

"แฟนของน้องชายเธอเหรอ" อลันหันกลับไปพลางเหลือบมองด้วยดวงตาคม

เมื่อหัวหน้าระดับสูงมองมาเช่นนี้ หัวใจของวีราก็แทบกระดอนออกมาจากอก

เธอเข้ามาทำงานในมูลนิธิรูปตั้งสองปีแล้ว แต่

เขียนอิง 21

ท่านประธานไม่เคยมองหน้าเธอตรงๆ เลยสักครั้ง ทว่าวันนี้กลับ... โอ พระเจ้าช่วย เธอกำลังจะหายใจไม่ออก!

"เธอบอกว่าเขาเป็นดีไซเนอร์ของที่นี่เธอ" เขาเบนสายตากลับมายังลูอิสพลาถามเสียงเนิบๆ

เขาทนไม่ได้ที่เธอยังคอยเป็นเบ้าให้คนอื่นเหมือนแต่ก่อน แถมยังทนให้คนอื่นดูถูกได้เหมือนเป็นเรื่องปกติธรรมดา

เธอไม่เหมาะจะอยู่ในสังคมนี้จริงๆ ด้วย ต้องให้เขาคอยปกป้องจะดีกว่า...

"ยังไม่ใช่ดีไซเนอร์อย่างเป็นทางการหรอกค่ะ" ลูอิสอธิบาย "ตอนนี้เธอเป็นผู้ช่วยดีไซเนอร์ แต่ก็เก่งมากแล้วล่ะ บริษัทมูลันดีไซน์ไม่ได้เข้าทำงานกันง่ายๆ นี่คะ" เธอคนหนึ่งที่เข้าไม่ได้

อลันมองนาฬิกาข้อมือพลาถตบเธอ "ลูอิส ตอนนี้ฉันว่างพอดี เราไม่ได้เจอกันตั้งนาน เข้าไปนั่งคุยกันหน่อยเถอะ"

เขาไม่สนใจเรื่องความสามารถหรือคุณงามความดีของคนอื่นเลยสักนิด สนใจก็แต่เธอเท่านั้น แต่เธอก็ยังความรู้สึกซ้าอยู่เหมือนเดิม ไม่รู้ตัวเอาเสียเลยที่กำลังถูกหลอกล่อ

"คุณบอกว่า... นั่งคุย?" ลูอิสวิ่งไปเล็กน้อย แปลก

22 ประธานเล่ห์ร้าย

จ้ง แต่ก่อนเขาเคยเรียกชื่อเธอด้วยเธอ ทำไม่ถึงเรียกได้
คล่องปากจ้ง รวากับว่าเขาเคยเรียกชื่อเธอแบบนี้บ่อยๆ ั้ง
แหละ

"ท่านประธานครับ..." เจอร์รี่ผู้เป็นเลขาฯ เอ่ยปากแล้ว
เงยไป ท่านประธานมีเวลาซะที่ไหนกัน ลิปโม่งมีประชุม
ดีไซเนอร์ เทียงมีนัดรับประทานอาหาร เขาไม่เข้าใจจริงๆ
ในเมื่อคุณาพิกา ท่านประธานก็น่าจะรู้ว่าไม่มีเวลาแล้ว แต่
กลับบอกว่าตัวเองยังว่าง

"ฟังไม่รู้เรื่องเธอ" อลันเหลือบตามองเลขาฯ พลัง
กล่าวเสียงเรียบ "ฉันว่าง"

สายตาคมปลาบของท่านประธานทำเอาเจอร์รี่รู้ดชิบ
ปากในทันที

"ลูอิส เข้าไปข้างในกัน ไปนั่งคุยที่ห้องฉันแล้วเล่า
ให้ฟังหน่อยสิว่าหลายปีมานี้เธอทำอะไรบ้าง..."

แขนของเขาแตะไปที่เอวบางๆ และพาเธอเข้าไปใน
อาณาจักรของเขาอย่างไม่แคร์สายตาใครทั้งสิ้น

วีร่าที่ยืนอยู่ข้างหลังเห็นแล้วตะลึงงัน

บทที่ 2

ลูอิสมองสำรวจห้องทำงานของประธานบริษัทที่ตกแต่งอย่างสวยหรูมีสไตล์ด้วยความตื่นเต้น โซฟาสีขาวที่ตั้งคู่กับโต๊ะหนังรับแขกสีดำแสดงให้เห็นถึงความเรียบง่ายทว่าเฉียบขาดของชายหนุ่ม มองออกไปนอกหน้าต่างบานยาวจะเห็นตึกกระจกที่เรียงรายกันหนาแน่น นี่เป็นหนึ่งในทัศนียภาพที่จะเห็นได้เฉพาะบริเวณศูนย์กลางเศรษฐกิจการค้าเท่านั้น

"หมายความว่าเพื่อต้อนรับช่วงต่อจากคุณลุง และตอนนี้ก็เป็นประธานบริษัทในเครือมูลันกรุ๊ปแล้วใช่ไหมคะ"

แต่ก่อนเธอรู้แค่ที่บ้านของแฟนเก่ามีกิจการด้านเสื้อผ้า แต่ไม่รู้มาก่อนเลยว่าที่แท้มูลันกรุ๊ปอันโด่งดังก็เป็นของเขาเหมือนกัน เธอที่มีตาแต่ไร้แววจริงๆ!

เอ? ถ้าเป็นอย่างนี้ เธอก็มีเส้นมีสายกับเขาเหมือนกัน

24 ประธานเล่ห์ร้าย

นะลิ เธอรู้จักกับประธานมูลนิธิกรุปเซียวนะ ถ้าขอให้พ้อลัน
ฝากงานให้เธอสักตำแหน่ง...

ไม่ได้ๆ อย่างนี้ออกจะหน้าด้านไปหน่อย เพิ่งจะเจอ
หน้ากันก็ให้เขาฝากงานให้ ทำอย่างนี้ดูไฉยงายเกินไป
อย่างน้อยก็ต้องรอสักสองสามวันค่อยเอ่ยปาก...

"ลูอิส เธอมาหนึ่งก่อน มือกับข้อศอกถลอกนะ ทายา
หน่อยดีกว่า" อลันนั่งลงบนโซฟาพลาจเปิดกล่องยาที่สั่งให้
เลขาฯ นำเข้ามาเมื่อสักครู่

ลูอิสกะพริบตาปริบๆ "เอ่อ... จะรบกวนพ้อลันกินไป
หรือเปล่าคะ"

แปลกจัง แต่ก่อนพ้อลันเคยดีกับเธอขนาดนี้ด้วยเธอ
จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเธอไปเที่ยวบ้านอีธานที่ไร
เป็นต้องเจอพ้อลันทุกที ถ้าเธอกับอีธานนั่งทำการบ้านด้วย
กันในห้อง... จริงๆ แล้วคือเธอทำการบ้านให้เขา พ้อลัน
ก็ชอบเข้ามายืมเครื่องเขียน ไม่ก็หนังสือ

ถ้าเธอกับอีธานนั่งกินขนมอยู่ในห้องรับแขก พ้อลัน
เป็นต้องเดินลงมาข้างล่าง บางครั้งก็หาอะไรกิน บางครั้ง
ก็ดื่มน้ำสักแก้ว บางครั้งก็เดินผ่านหน้าเธอกับอีธานไป เธอ
เองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเขาทำอะไรของเขา

ในความทรงจำ ชายหนุ่มไม่ใช่คนที่เข้าถึงได้ง่าย และ
เขากับอีธานก็ไม่ได้สนิทสนมกันเหมือนพี่น้องคู่อื่นๆ

เจียนอิง 25

เพราะฉะนั้นเวลาเจอหน้าเขา เธอจึงเอาแต่ยิ้มโดยไม่ค่อย
ได้คุยอะไร

แต่ขอเพียงเธอไปที่บ้านนั้น จะต้องได้เจอเขาแน่

"ไม่รบกวนหรอก ฉันแค่ไม่ชอบเห็นແຜ່ລ" เขาตอบ
ซ้าๆ หากแค่รู้ว่าคนที่รถล้มคือเธอ เขาไม่มีทางไม่สนใจไยดี
แน่

ชายหนุ่มททายาและติดพลาสติกเอาไว้ให้เธออย่างเอาใจใส่

"ขอบคุณค่ะพี่อ้อ" พูดจบ ท้องของเธอก็ส่งเสียง
ร้องจ๊อกๆ อย่างหน้าไม่อาย

สวรรค์ น่าขยหน้าจริงๆ! เธอโอดครวญในใจ

อลันกลับไม่ถือสา เขาคลายคิ้วเข้มก่อนจะถามด้วย
น้ำเสียงสบายๆ ว่า "กินข้าวเช้าหรือยัง"

ลูอิสกดหน้าท้องตัวเองด้วยความเขินอาย "ยังค่ะ ฉัน
มีวแต่รีบเอาเอกสารมาส่ง"

ชายหนุ่มจ้องโต๊ะที่มันเงาพรางนึ้ยย้อนถึงเรื่องในอดีต

แต่ก่อนเธอมักจะถูกอีธานเรียกมาหาที่บ้านแต่เช้า
ต้องทำโน่นทำนี่ให้หมอนั้นทั้งที่ท้องยังว่าง ถ้าเป็นเขา เขา
จะไม่ยอมให้เธอทำอะไรต่อมิอะไรโดยที่ท้องยังหิวแน่ๆ

เขาใช้โทรศัพท์สายในโทรสั่งให้เลขาฯ นำอาหารเข้า
เข้ามาสองชุด

ลูอิสได้ยืนแล้วถึงกับตะลึง รีบห้ามชายหนุ่มทันที

26 ประธานเล่ห์ร้าย

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันกลับไปกินที่บ้านก็ได้..."

เข้ามาชมห้องกับทำแผลยงพอฟังขึ้น แต่ถ้าจะกินข้าว
เข้าด้วยดูท่าจะน่าเกลียดเกินไป

อลันไม่ยอมให้เธอปฏิเสธ "ถือว่ากินเป็นเพื่อนฉัน
แล้วกัน ฉันยังไม่ได้กินข้าวเช้าเลย"

เลขาฯ ทำงานว่องไว ไม่นานก็มีคนนำอาหารเช้าเข้า
มา แคเห็นขนมปังบนจานที่ปิ้งจนกรอบ แถมยังทานေးไว้
ด้วยแล้ว ลูอิสก็น้ำลายหก

"ไม่มีคนเข้ามาในนี้หรือก ไม่ต้องเกรงใจนะ" อลัน
ยื่นล้อมกับมิดให้เธอพลงยิ้มอย่างสนิทสนม

ลูอิสรับมิดกับล้อมมาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะเริ่มทาน
อาหารเช้าอย่างไม่คำนึงถึงหลักการใดๆ ทั้งสิ้น

หลังคุยเรื่องรสชาติของอาหารเช้าไปสักพัก จู่ๆ
ชายหนุ่มก็ถามขึ้นว่า "เอ่อ แล้วตอนนี้เธอทำงานที่ไหนหรือ"

"แค่ๆๆ" ลูอิสสาลัก คำถามที่ทำให้กาฝากหวาดผวา
ที่สุดมาอีกแล้ว "เอ่อ... ตอนนี้ฉันอยู่บ้านดูแลแม่ค่ะ"

แม่ขา หนูขอโทษ!

อลันกะพริบตา ที่แท้เธอก็ตกงานนี่เอง

เขาค่อยๆ จิบชาเย็นพลงวางแผนในใจ...

"ลูอิส เธอช่วยอะไรฉันสักเรื่องได้ไหม" พอเห็นว่า
เธอกินใกล้เสร็จแล้ว เขาก็กล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

เจียนอิง 27

หญิงสาวกะพริบตาตติๆ กันหลายครั้ง รู้สึกไม่อยากจะเชื่อ "ฉัน? ฉันเหรอคะ"

คนใหญ่คนโตอย่างเขาจะมีอะไรให้เธอช่วยได้ หรือจะให้เธอช่วยยกถาดไปเก็บตอนเดินออกไปล่ะ

ต้องใช่แน่ๆ เลย

"ใช่ เธอนั่นแหละ" อลันจ้องเธอตาไม่กะพริบ "เธออยากมาทำงานที่มูลนิธิไหม"

ลูอิสอ้าปากค้างและจ้องเขาอย่างตะลึง สงสัยว่าตัวเองคงฟุ้งผิตไปแห่งๆ "ว่าไงนะคะ"

ชายหนุ่มอธิบายเพิ่มเติมว่า "แผนกออกแบบเสื้อผ้าขาดดีไซเนอร์อยู่หนึ่งคน และยังหาคนมารับตำแหน่งนี้ไม่ได้เสียที ฉันคิดว่าเธอเหมาะกับตำแหน่งนี้มาก"

"พี่อลันพูดจริงเหรอคะ" นี่เธอฝันไปหรือเปล่านะ ลูอิสมองชายหนุ่มอย่างฉงนสงสัย "แต่ฉันไม่มีประสบการณ์เลยนะคะ" สมองอันว่ารุ่นของเธอนี้ก็ได้แต่คำพูดนี้

อลันอมยิ้มน้อยๆ แต่ดูอบอุ่นงดงามราวฤดูใบไม้ผลิ "พวกเราต้องการคนที่ไม่มีประสบการณ์ และไม่เคยมีผลงานมาก่อน คนที่เหมือนกระดาดชาวซึ่งหายากเหลือเกิน"

"พี่อลันคะ! รับประกันได้เลยว่าฉันยังไม่เคยมีผลงานสักชิ้น!" เธอตื่นเต้นจนกำหมัดแน่น ราวกับการไม่เคยมีผลงานอะไรมาเลยช่างเป็นเรื่องที่น่าภาคภูมิใจ

28 ประธานเล่ห์ร้าย

บริษัทที่เธอเคยไปสัมภาษณ์งานต่างตีว่าเธอขาดประสบการณ์ แต่เขากลับบอกว่าไม่มีประสบการณ์ถึงจะดี? นี่เป็นสิ่งที่หญิงสาวไม่เคยรู้มาก่อน แม้จะรู้สึกทะแม่งๆ แถมยังรู้สึกเหมือนฝันไป แต่ถึงอย่างไรเธอก็รู้ว่าเมื่อน้ำขึ้นต้องรีบตัก

"เริ่มงานพรุ่งนี้แล้วกันนะ" อลันยิ้มน้อยๆ นัยน์ตาสีดำเปี่ยมไปด้วยแววอ่อนโยนลึก

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)